

tom dni, lani tega časa, je pokojnica in z njo cela njena rodbina doživela izredno radostni dogodek: Po dolgih 36 letih se je sešla s svojo sestro, ki jo je ob strani svojega soproga prišla obiskat iz daljne Amerike. Nikoli ne bom pozabil prizorov tega otroško veselega snidenja, nikoli mi pa zlasti ne gine iz spomina prizor njune ganljive ločitve, res, kakor da sta slutili, da se vidita zadnjič v življenju. V zadnjih mesecih je začela vidno slabeti in bolehati, a skrivala je svoje boli do skrajnosti ter jih Bogu udano prenašala z neverjetnim samozatajevanjem. Kako spoštovana in priljubljena je bila med nami, je najbolj dokazal v nedeljo, dne 17. julija njen tako veličasten pogreb, kot ga v naši župniji nismo videli že več let. Pod perniškimi hribom se je tje čez dragučovske travnike zgrnila skoraj do Sv. Marjete segajoča vrsta pogrebcev, ki so jo spremili na njeni zadnji poti, cerkveni pevci pa so ji zapeli dve ginljivi žalostinki. Blaga sosedinja Tonika! Prijeten dom, ki sta si ga z užaloščenim možem in rodbino tako ljubko in lepo uredila pred nekaj leti, si uživala le kratko. Vsemo-gočni Te je hotel rešiti težkih zemeljskih muk in odpoklical Te je v svoj rajsko lep in večno mirni dom! Celi Markovi rodbini in sorodnikom naše globoko občuteno sožalje! Pokojnici pa: Z Bogom! Mirno sosedinja spavaj in pokoj nebeški Te obdajaj!

Jarenina. Svetovna sprehajalka je potrkala na dur! ter nam nepričakovano iztrgala iz naše sredine dne 16. julija našega dragega očeta in ljubega moža Jožefa Karnet v starosti 68 let. Bolezen, vsled katere je umrl, je bila kratka, a tem bolj huda in bridka. Upamo, da se mu je spletla krona v nebesih, ker je bil zelo potrpežljiv do zadnjega izdih. Pokopali smo ga 18. tega meseca na jareninsko pokopališče. Tem potom se najiskrenejše zahvaljujemo č. g. kanoniku in g. kaplanu, ki sta nam dragega rajnega spremila na njegovi zadnji poti in vsem drugim, ki so ga za časa njegove bolezni tolažili in mu izkazovali sočutje z molitvijo in šopki.

Sv. Miklavž na Dravskem polju. Že dolgo se ni pisalo v Vašem cenjenem listu iz naše občine Sv. Miklavž na Dravskem polju, pa saj se tudi ne dogajajo pri nas kake znamenitosti, smo pač skromni poljedelci, katerim se nikdar, posebno pa v današnji svetovni krizi sreča in

veselje ne smehljata. To leto nam bode pa še šiba božja suša pograbila in uničila deloma poljske pridelke, predvsem pa živinsko krmo, da nam bode še edini up — živinoreja — uničen. — Dne 18. tega meseca se je dogodil v gozdu med Sv. Miklavžem in Hočami predrzen roparski napad. 19 letna hčerka železničarja Rezika Hazabent se je peljala ob petih zjutraj skozi omenjeni gozd v Hoče k svoji sestri. V sredini gozda skoči nenadoma neznan moški pred njo, potegne jo s silo s kolesa (peljala se je namreč s kolesom) z besedami: »Denar sem, ali pa tvoja smrt!« Ker seveda ni imela mnogo denarja, prosi reva, naj jo pusti. Neznanec pa odgovori: »Denar hočem, če ne več kot tri dinarje!« Ponovil je grožnjo, in sirota mu je izročila 10 Din, katere je imela pri sebi. Nato je predrznež izginil v gozdu. Pač žalostna slika današnjega časa.

Negova. Smrt neprestano žanje. Zadnjič smo poročali o smrti Marije Mavrič. Takoj drugi dan, dne 11. julija, pa smo v velikem številu spremili na zadnji poti najstarejšega farana Blaža Vogrinec iz Radvenskega vrha. Dosegel je lepo starost 93 let. Kaj rad je dobri starček pripovedoval svoje življenjske dogodiljaje. Saj je tudi marsikaj doživel v teku svojega življenja. — V soboto, dne 16. julija je smrt nenadno zahtevala novo žrtev. Srčna kap je zadela 70 letnega Antona Kralja iz Negovskega vrha. Rajni je bil velika dobričina, povsod, kamor je prišel, je bil dobrodošel vsled svoje šaljivosti. Večni mir njegovi duši! — Vinogradi lepo obe-tajo, a kaj, ko pa so kleti polne še starega vina. Da se vsaj nekoliko odpomore tej vinski preobilici, je več posestnikov odprlo vinotoče, kateri so pa vključ suši, ki vlada v žepih, precej polni. Zlasti mladina prednjači. Zgodilo se je že, da so si skočili takšni vinski bratci v vinjenosti v lase. Tudi ženske se ga včasih preveč nacukajo. Ljudje božji, pamet! Preveliko pijančevanje ne prinaša nič dobrega.

Sv. Anton v Slov. goricah. Tukaj smo pokopali vzorno družbenico ter dolgoletno članico predstojništva dekliške Marijine družbe, 37 let staro Močnikovo Franco iz Cogetinec, ki jo je Bog po enoletni bolezni poklical k sebi. Bila je žrtev sestrinske ljubezni. Lani maja je namreč umrla na jetiki njena mlajša sestra Anica. Franca ji je z vso ljubeznijo in požrtvovalnostjo stregla, se pri postrežbi prehladila ter tu-

Planinka čaj

Bahovec je edini in najboljši regulator za čiščenje in obnovo krvi.

Zavitek Din 20.— v apotekah. 841

di nalezla jetike. Sprevod je vodil ob asistenci domačih dveh dušnih pastirjev ter č. g. dekan Gomiškega njen brat č. g. dr. Vinko Močnik, profesor bogoslovja v Mariboru. Vse sočustvuje s težko prizadeto Močnikovo rodbino, posebno s staro mamico, ki je v enem letu izgubila dve pridni hčerki. Obe sta bili pridni, a pokojna Franca je bila pa naravnost svetniško vzorna. Kot tako jo je tudi opisal in postavil za vzgled vsem dekletom, posebno še Marijinim družbenicam č. g. dekan Gomišek od Sv. Benedikta v Slov. goricah. Blagopokojna Franca je bila bratu na domu za gospodinjko. Vendar je minil malokateri dan, da bi ne bila pri sveti maši in pri svetem obhajilu, posebno po zimi. Pa tudi pri prosvetnem delu se je udeleževala. Bila je svojčas predsednica abstinenčnega odseka, bila vaditeljica Orlic, pomagala pri igrar in ob novem letu je dostikrat s tovarišico od hiše do hiše agitirala za dobre časopise. Bila je tudi pisateljica v malem, ki je dekletom za razne prilike pisala govore, dvogovore itd. Opisala je tudi svoje potovanje v Šmarje pri Jelšah. Pisala je tudi dnevnik, iz katerega se zrcali njena čista in lepa duša! Draga Franca, počivaj mirno! Staro mamico, oba brata in sestro pa naj tolaži Bog!

Podgradje pri Ljutomeru. Majhna vas, ki je oddaljena pol ure od Ljutomera in se razprostira ob vznožju gradu, ki stoji sedaj nov sezidan na precej strmem griču, ki ga pokriva gozd. V starih časih so grad imenovali Dolnji grad. V njem so bivali grofje, ki so imeli v posesti pokrajine daleč naokrog. Pod tem gradom so našli v preteklih stoletjih sliko Matere božje na drevesu. Po preiskovanju, odkod da pride ta slika v gozd, niso mogli ugotoviti drugega, kakor da hoče imeti Marija kapelico. Najprej so postavili majhno kapelico, ki je bila posve-

stotov in se vzpenja skoro nad 2700 čevljev širok prepad, so že začeli v Italiji spravljati na dan misel o premostitvi morske ožine pri Messini. Most bi vezal celino s Sicilijo, odnosno s krajema Pazzo in Canzirri. — Zgradba bi bila viseči most, ki bi bil dolg skoro eno miljo in pol. Most bi imel dvojni tir za železnico, avtomobilsko cesto, pot za voze in okrajek za pešce. Načrt so napravili tako premišljeno, da bi bil most v slučaju vojne popolnoma zaščiten tako proti napadom iz zraka, kakor tudi proti napadom s kopnega ali z morja.

Moderni kulturenci.

Za kulturne in močnejše izobražene se šteje-

ca, ki se ne pokori samo zase, ampak tudi za druge. Zaspala je v Gospodu in Mariji. Prenesli so njeno truplo v veliko grobnico pod pilštajnsko župno cerkev. Grobnica je bila ohranjena do pred dobrimi 50 leti, ko je bila žalibog zasuta iz popolnega neznanja zgodovine.

Ljudska povest »Trojno gorje« bi naj osvežila v sedanjem rodu spomin na dejstvo, kako so se naši slovenski in hrvatski pradedi tesno združevali in si pomagali res z bratsko ljubeznijo ter požrtvovalnostjo, ako jih je tlačilo in skušalo upropastiti kako gorje. V trpljenju so bili naši predniki krščansko potrpežljivi. Če pa je bil kelih gorja prepoln, so bili Slovenci in Hrvati veliki v skupnih dejanjih, katera so pripisovali božji pomoči.

Širite „Slov. Gospodarja“!

F. S. Šegula:

„Râbi Jehuda.“

(Povest iz časov Kristusovih.)

Od Jeruzalema drži izpred Jafskih vrat v južni smeri starodavna široka cesta. Pride se po nji najprej na ravno polje Refain (dandanes že precej s poslopji zastavljeno), kjer je zvezda Modrim vnovič zasijala. Dobro uro hoda, in stojimo pred velikanskim ruskim samostanom Mar-Elija; odtod pa je še pol ure v Betlehem, ki nas na zmerni višini že zdaleč pozdravlja. Četrť ure pred mestom obstojimo. Tu se deli naša pot: na levo vodi cesta v Betlehem; glavna cesta pa teče v desno naprej mimo Betlehema daleč na jug v starodavni Hebron, kjer je s svojimi čredami in hlapci taboril često ožak Abraham.

Ob ravnokar omenjenem razcestju stoji še dandanes znamenit »wêli«, po našem bi rekli precej velika grobna kapela; domačini ji rečejo »kubbet er-Rahil«, »grob Rahêles«, očaka Jakoba druge žene. Na tem prostoru torej je taboril stari

čena Marijinemu vnebovzetju. Čez nekaj let so kapelico povečali in sezidali precej veliko cerkev, v kateri so trije oltarji. Posvetili so jo v čast sv. Anl. Cerkev so sezidali brez zvonika. Podobna je bila bolj kakemu skladišču. Mnogo se je že govorilo in delalo, tudi razni načrti za postavitev novega zvonika; a vse to je padlo brez uspeha v vodo. Danes pa, ko to pišemo čitateljem Slovenskega Gospodarja, čakamo nedelje, dne 13. julija, ko bomo imeli v naši mali podgrajski vasi veliko cerkveno slovesnost, kakršne še ni bilo v nobeni vasi daleč naokrog, namreč slovesno blagoslovitev novega zvonika in obenem novega večjega zvona, ker manjšega imamo že iz leta 1923. Zvonik je visok 22 m ter je v čast in ponos celi ljutomerski župniji, posebno pa vasi, v kateri stoji. Potegnili smo zvon iz podstrešja v nov zvonik, ki ne bo več sam. Našel se je velik dobrotnik g. Filip Seršen, veleposestnik na Podgradju, ki je sam kupil nov 120 kg težek zvon. Vsa čast velikemu dobrotniku, ki je prostovoljno daroval tako veliko vsoto v čast božjo. Njegovo ime ne bo nikdar pozabljeno, ker bo zapisano na zvonu. Zvonu kumuje obitelj Seršen. Tako imamo sedaj obenem nov zvonik in nov zvon. Torej bomo obhajali letos na aninsko nedeljo, dne 31. tega meseca veliko cerkveno slovesnost v tej mali vasi. Malokatera vas je tako srečna, da bi imela tako lepo in veliko cerkev, kakor jo ima naša lepo Podgradje. Zato pridite od blizu in daleč k tej pomenljivi slovesnosti. Blagoslovil bo č. g. dekan Weixl iz Križevca pri Ljutomeru zvonik in zvon, nato bo pridiga in sveta maša. Začetek ob 9. uri. Zraven tega je še naša dolžnost, da omenimo dve osebi, ki imata največ zaslug pri zgradbi novega zvonika. V prvi vrsti gre čast č. g. msgr. A. Lovrecu, mestnemu župniku v Ljutomeru, ki je dal postaviti zvonik in to delo sploh dovoliti; vedel je namreč že naprej, da ga čakajo velike težkoče, a vsega tega se ni ustrašil. Vsa čast pa tudi g. cerkvenemu ključarju Tomažu Lipovcu, županu na Podgradju, ki si je veliko prizadeval, da se je le enkrat postavil zvonik. Poleg tega pa še ima g. Lipovec največ dela, ki ga je storil z dovažanjem potrebnega gradiva. Tesarje in kleparja je ves čas, kar so delali, imel brezplačno na hrani in stanovanju, poleg vsega tega pa je še daroval veliko vsoto v gotovini. Čast in zahvala tudi vsem, ki so pomagali pri vožnji in pri

drugih raznih opravilih. Načrt je naredil zidarSKI mojster g. Marinič od Sv. Križa pri Ljutomeru. Delo pa je natančno izvršil g. Črček, palir iz Križanec. Opazili smo tudi veselje pri zidarjih, da so tako srečno brez najmanjše nezgode dozidali in zgotovili tako lep nov zvonik, kakor tudi pri tesarjih, da se jim ni zgodila nobena nesreča. Sedaj še samo dekleta veliko pripravljajo, da čim lepše okrase cerkev. Dolgo vrsto let smo si občani želeli, da bi se postavil nov zvonik, pa hvala Bogu se je naša želja vendarle enkrat izpolnila. Čeprav je bilo dosti dela, a vse to smo naredili iz ljubezni do Boga in sv. Ane. — ak.

Velika Nedelja. Huda suša, ki je težko udarila naša polja, je zahtevala še človeško žrtev. Prejšnji teden je škropil svoje gorice 74 letni posestnik Jož. Canjko iz Vičane. V studencu, iz kojega je zajemal, je bilo že malo vode, zato se je moral precej nagibati preko roba in pri tem je izgubil ravnotežje, da je omahnil v vodnjak. Pri padcu se je težko udaril po glavi in se nato v plitvi vodi zadušil. Pač redek povod smrti.

Berkovci. Prostovoljno gasilno društvo Berkovci priredi dne 31. julija na vrtu g. Jožefa Kapuna veliko javno tombolo s krasnimi dobrotami, in sicer: moško kolo, 85 kg pšenične moke, železna peč, drvarnica, moška obleka ter še nad 300 raznovrstnih dobrot. Prijazno vabljeni vsi od blizu in daleč!

Kapela pri Radencih. Tokrat vam hočem sporočiti nekaj bolj veselega. V nedeljo, dne 17. tega meseca je stopil eden naših najboljših mladeničev, predsednik tukajšnjega prosvetnega društva Maks Belak z istotako vrio mladenko, zvesto Marijino družbenko in cerkveno pevko Frančiško Jurjevičovo pred poročni oltar, kjer sta si prisegla, da hočeta skupno nadaljevati pot življenja in si med seboj deliti usodo v zakonskem stanu. Zenin je bil zadnja leta duša tukajšnjega prosvetnega gibanja, ravno tako je tudi nevesta rada sodelovala pri raznih prireditvah, za kar jima bodi na tem mestu izrečena javna zahvala s prošnjo, da nas tudi zanaprej še rada podpirata po svojih močeh na prosvetnem polju. V novem stanu pa jima želimo, da ju ljubi Bog čuva, blagoslovi in ohrani do skrajnih mej človeškega življenja vedno srečna in zadovoljna!

Slovenska Bistrica. V tepek, dne 22. julija zjutraj je ponesrečil v Slov. Bistrici pri koldvoru Bogatič iz Polskave z dirkalnim vozom. Dobil je lahke poškodbe in je mogel zopet nadaljevati vožnjo.

Makole. V naši župniji je bil pokopan ob veliki udeležbi domačinov ugledni in od vseh spoštovani posestnik Jožef Brgles. Umrl je v starosti 72 let in zapušta žalujočo ženo in več dobro preskrbljenih otrok. Rajnemu svetila večna luč, preostalim naše sožalje!

Stoprec. (25 letnica mašništva.) Na god sv. Jakoba, apostola, dne 25. julija tega leta je pod varstvom farnega patrona sv. Antona puščavnika tiho in skromno brez vsake zunanje slovesnosti obhajal 25 letnico mašništva tukajšnji g. župnik Alojzij Pichler. Jubilant se je rodil leta 1880. v Mestnem vrhu pri Ptuj. V mašnika ga je posvetil leta 1907 lavantinski škof dr. M. Napotnik. K srebrnemu jubileju naše najprisernejše čestitke!

Potok pri Kokarjih. Zopet se oglašamo, da kdo ne poreče, da Potočani nimamo nič več novic. Imamo jih, samo bolj žalostne so. Za hudo gospodarsko krizo se je pojavila še vrsta dolgoprstnežev, kateri vlečejo vse s seboj, kar jim pride pod roke. In česar ne morejo po noči, za to pa porabijo priliko po dnevi, ko so ljudje zaposleni na polju. In tudi to Ti popišem, dragi čitatelj, ko greš skozi našo vas, se spomniš preteklih časov, ko vidiš vrsto pobeljenih hiš in znotraj precej osnaženih stanovanj, in si misliš, to so zanje še dobri časi, ker si tako čistijo stanovanja. Ali to je od žuljevih rok prislužen denar. — V sredo zjutraj, dne 20. julija je umrla gđ. Anka Skok, po domače Jerakova. Bila je dolgo bolana in vse trpljenje je mirno in udano prenašala. Pokojni naj bo zemljica lahka — domačim pa naše sožalje!

Gornja Ponikva pri Žalcu. Župnija ni obsežna, in skrita leži sredi zelenih trat, gozdičev ter vinogradov. Ropot in prah velike ceste tukaj ne moti samotnega tihega mira, tod prebiva še preprosto, od mestne lažikulture neoblikovano ljudstvo. Vendar je društveno življenje med mladino zelo živahno: prosvetno društvo s svojimi prireditvami, pevski zbor, knjige, časniki, vse to naj vodi mladino k dobremu, vzvišenemu. Tekom časa je bilo tukaj tudi več cerkvenih slovesnosti. Leta 1910. se je obhajala nova sveta maša, leta 1912. je bila

Jakob pod šotori, ko se je vračal iz Mezopotamije v domovino, in je prišel za Rahelo čas poroda. In je porodila ter še sama sad svojega telesa »sina bolečin« imenovala; poslej je dobil ime Benjamin (»sin desnice«). Otroka so položili očetu v naročje, mater pa v prerani hladni grob. Nad njim je dal Jakob sezidati to kapelo, ki se je v teku tisočletij pač v marsičem spremenila; zupanje vseh mater pa, zlasti vseh nesrečnih mater ostalo ji je do današnjega dne. Notranjščina kapele je vedno z mnogoštevilnimi svetilnicami lepo razsvetljena.

1. Ob Rahelinem grobu.

Bilo je v tistih dneh, ko je v Jeruzalemu vladal grozoviti kralj Herod; nekako 10 let pred Kristusovim rojstvom. Lepo pomladanje jutro je žarelo nad Betlehemom, livade krog in krog so se krasno razcvetele ter bile polne najprijetnejših dišav; na bližnjem Boozovem polju je šla pšenica v klasje. Pastirji so svirali na piščali, njih črede pa so se mirno pasle v pomladnem zelenju. Ob Rahelinem grobu sedi žena, naslonjena s

hrbtom ob zid kapele, poleg nje pa na trati mirno spi petleten deček, njen sin.

Oh, kaka je ta ženska! Ljubi Bog, lepa ni! Srce se mi krči, vam jo popisati. Bosonoga je, eno samo modrobarvno oblačilo pokriva njeno telo; na glavi ima precej umazano belkasto ruto. In obličje, ah, grozno! Je kakor od črvov razjede, belkaste kraste pokrivajo rane. Oči so zatekle, zenice nad očmi belkasto krastave; lasje sivi, pa ne od starosti, ampak z isto gnusno krasto prepojeni in zlepljeni. Nekateri prsti na rokah so odpadli do srednjega členka ter gnijejo dalje; gnijejo tudi že noge... Dovolj, dovolj! Ubožico je zadela strašna nesreča, tista grozna bolezen, ki ji rečejo na Jutrovem »lepra« (gobavost). Enkrat in nikdar več nisem mogel stopiti bliže takim izmed vseh nesrečnih najnesrečnejšim bolnikom; pač stud, pa še bolj globoko sočutje s tako bedo me je vedno tiralo naprej. Ta notranja, nepremagljiva bolest sožalja je bila menda tudi vzrok da sem sedaj po štiridesetih letih svojega jeruzalemskega romanja začel pisati to povest!

(Dalje prihodnjič.)

jo razni prevratneži, boljševiki in brezbožniki. Posebno se sedaj prikazujejo v Španiji, kjer gospodarijo že nad eno leto. Njihova zasluga je tudi to, da je eden najznamenitejših spomenikov cerkvene arhitekture v Španiji, znamenita seviljska katedrala sv. Julijane kup razvalin in ožganega tramovja. Dragocene, nenadomestljive umetnine so postale žrtev ognja, ki ga je podtaknila zlotinska roka brezbožnika.

Najbolje.

Mati: »Ze spet je vse dražje.«

Mihec: »Joj, samo da bi bilo milo dražje, da se ne bi bilo treba umivati.«